

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. S. H. N.**
státní příslušností Íránská islámská republika
trvale bytem Í.
zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018 č.j. CPR-29067-3/ČJ-2017-930310-V234

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 10. 2017 č.j. KRPA-234111-24/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v příštím roce dovrší 60 let. Je téměř ve věku seniora, necítí se zdravý, není schopen se sám o sebe postarat ani zajistit svoji základní obživu a je přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť v důsledku znamená dlouhodobé a pravděpodobně doživotní odloučení od jeho jediných a nejbližších přátel a přerušení veškerých přátelských vztahů s osobami žijícími na území České republiky. Žalobce se dle svého tvrzení během několikaletého pobytu na území České republiky integroval a vytvořil si zde nejbližší osobní vazby. Vazby k zemi původu jsou nenávratně zpřetrhány. V zemi původu nemá možnost bydlení či ubytování, nežijí tam jeho příbuzní ani přátelé, kteří již nejsou naživu. Žalobce se necítí zdravý. Má zde zajištěnou kvalitní lékařskou péči, která by mu v zemi původu na potřebné úrovni nebyla poskytována. Podotkl, že s ohledem na svůj věk a délku pobytu v České republice není schopen přizpůsobit se způsobu života v zemi původu, kterému dávno odvykl. Správní orgány se řádně nevypořádaly se špatnou bezpečnostní situací v zemi původu, které se žalobce důvodně obává. Uvedl, že zde má kvalitní rodinné a sociální zázemí, má zde své stálé bydliště, tj. kvalitně zařízený a vybavený byt a především zde má přátele, které vnímá jako svoji nejbližší rodinu, o kterou nechce přijít. Tyto okolnosti v souhrnu nasvědčují tomu, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán dle žalobce pečlivě nezkoumal jeho zdravotní stav a nezohlednil jeho věk ani vazby v zemi původu (jakož ani vazby v České republice), čímž se dopustil pochybení. Podle žalobce tak správní orgán nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti. Žalobce dodal, že správní orgán v neprospěch žalobce pouze spekuluje a nepřihlíží k jeho nynějšímu způsobu života, k jeho osobním a rodinným poměrům, k jeho věku ani ke stupni integrace; nepřihlíží k tomu, že žalobce se důvodně obává bezpečnostní situace v Íránu, která je všeobecně známa. Žalobce nemá v zemi původu absolutně žádnou oporu či podporu ze strany třetích osob ani podporu místních úřadů či policie. Dlouhodobě nepříznivá ekonomická situace v zemi původu a neschopnost alespoň minimálního sociálního zabezpečení potřebných vyplývá ze situace politické a bezpečnostní. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), měl tak soud za to, že žalobce s

takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé výslovně souhlasil. Proto soud ve věci rozhodl bez jednání.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 6. 2017 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil žalobce pobývající na území České republiky bez oprávnění. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 7. 2016 č.j. KRPA-288942-47/ČJ-2015-000022 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2017 č.j. CPR-22138-9/ČJ-2016-930310-V234 (v právní moci ode dne 13. 2. 2017) bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dva roky. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2017 č.j. 2 A 19/2017-35 (v právní moci ode dne 29. 5. 2017); kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 č.j. 7 Azs 179/2017-54. Z obsahu z evidence rejstříku trestů fyzických osob žalobce ze dne 10. 8. 2017 bylo zjištěno, že žalobce byl v letech 2000-2013 celkem desetkrát pravomocně odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 171 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.
7. Dne 23. 6. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výslechu účastníka správního řízení dne 23. 6. 2017 mimo jiné uvedl jméno otce a matky, oba již zemřeli. Žalobce má 5 bratrů a 4 sestry, jeden bratr již zemřel. Se sourozenci je v kontaktu, volají si několikrát do měsíce. Do České republiky přicestoval poprvé v roce 1997, bylo to neoprávněně, bez cestovního dokladu a víza, přijel s bulharským cestovním dokladem, který si opatřil, dali mu ho pašeráci. Přicestoval z Bulharska, byl tam asi 3 měsíce, dostal se tam z Turecka za pomoci pašeráků, v roce 1997 opustil Írán. Od té doby pobývá nepřetržitě na území České republiky, v Íránu již nikdy nebyl. Je si vědom, že je zde oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Je si vědom svého protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem a možných důsledků z něj vyplývajících. Ke správnímu orgánu prvního stupně se dostavil, protože by chtěl být v České republice legálně a vyřešit svou situaci, navíc mu to poradil právní zástupce. Je si vědom vydaných trestních rozhodnutí, jímž mu byly uloženy tresty vyhoštění, i rozhodnutí o správních vyhoštěních. Neměl cestovní pas, tak nemohl vycestovat. Na radu Organizace pro pomoc uprchlíkům žádal o azyl, ale řízení mu bylo zastaveno. Neví, jestli by mu něco hrozilo v Íránu, ale v České republice již měl tolik problémů, že by i sám chtěl vycestovat do Íránu, jakmile to bude možné, aby se jeho situace vyřešila. Žalobce zkoušel podávat různé opravné prostředky, o povolení k pobytu si nežádal; nikdy v minulosti neměl povolený pobyt ani vízum. Byl jen žadatelem o azyl, ten mu nikdy nebyl přiznán. Dále uvedl adresu, na které bydlí u svého kamaráda; bydlí zde asi čtyři měsíce, na adrese není přihlášen k pobytu. Žalobce v České republice nevlastní byt ani majetek. V současné době nepracuje, nemá ani žádnou brigádu, finanční prostředky získává od svých sourozenců z Íránu, posílají mu peníze v hotovosti přes známé z Turecka, kteří je

předají dalším známým, a ti mu je doručí do České republiky. Žalobce k dotazu správního orgánu prvního stupně sdělil, že je zdravý, žádné léky pravidelně neužívá. Nenavštěvuje žádné lékaře. Žalobce má peníze jak k pobytu, tak na vycestování, má k dispozici asi 1.200 eur. Žalobce je svobodný, děti nemá. Nemá v současné chvíli žádný vztah. V České republice nemá žádné přímé příbuzné. V České republice nemá žádnou osobu, vůči níž má vyživovací povinnost nebo kterou má v péči, ani osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Nesdílí v České republice společnou domácnost s občanem Evropské unie. Nemá žádné vazby k České republice, závazky ani pohledávky. Žalobce byl v minulosti řešen jen pro opakovaný neoprávněný pobyt a pak měl padělaný bulharský cestovní doklad, sám přišel s tím, že je falešný. V Íránu žijí žalobcovi sourozenci, je s nimi v pravidelném kontaktu, volají si několikrát v měsíci. Na adrese v Íránu, kterou uvedl, bydlí někteří z jeho sourozenců. Se sourozenci má velmi dobrý vztah, dávají dohromady peníze, které mu posílají, aby měl z čeho žít, pokud by se vracel domů, určitě by mohl žít společně s nimi. Navíc žalobce po otcově smrti zdědil nějaký majetek, zdědil dům a obchod. Žalobce nemá cestovní pas, jinak mu ve vycestování nic nebrání. Pokud bude mít doklad, určitě vycestuje z České republiky do Íránu. K dotazu, s kým se stýkal v České republice, odpověděl, že má jen jednoho kamaráda, u kterého bydlí. V České republice nemá kulturní nebo společenské vazby.

8. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 8. 2017 č. ZS36797 vycestování žalobce do Íránu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K odvolání žalobce žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 19. 9. 2018 č.j. CPR-29067-3/ČJ-2017-930310-V234, kterým dle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Pokud jde o žalobcovu námitku nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, soud uvádí, že žalobcovo právo na zachování soukromého a rodinného života je v posuzovaném případě převáženo veřejným zájmem, aby se na území České republiky

nezdržovali cizinci bez pobytového oprávnění. Žalobcovo dosavadní porušování právního řádu České republiky přitom bylo opakované a dlouhodobé. To vyplývá jak ze shora uvedeného, tak i ze s. 3-5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný alespoň částečně popsal dosavadní žalobcovo protiprávní jednání spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky, jakož i shora zmiňované desetinásobné pravomocné odsouzení pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že zásah do žalobcova soukromého a rodinného života v daném případě nebyl nepřiměřený. K tomu lze ostatně odkázat na obsah výpovědi žalobce před správním orgánem prvního stupně, resp. na jeho výslech ze dne 23. 6. 2017. Žalobce v něm připustil, že je svobodný, nemá děti a v současné době ani žádný vztah (opak ostatně žalobce netvrdil ani v žalobě). Pokud jde o „přátele, které vnímá jako svoji neblížší rodinu, o kterou nechce přijít“, jak namítal v žalobě, Městský soud v Praze znovu odkazuje na protokol o výslechu žalobce jakožto účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 23. 6. 2017. Zde žalobce k dotazu správního orgánu prvního stupně „S kým jste se stýkal v České republice, uveďte národnost osob, se kterými jste se stýkal?“ uvedl: „Mám jen jednoho kamaráda, u kterého bydlím.“ Z uvedeného vyplývá, že množství přátel, které má žalobce na území České republiky, je jen minimální. Žalovaný proto nemohl pochybit, jestliže blíže nezkoumal žalobcovy vazby na území České republiky. Tato žalobcova námitka (jež navíc zůstala pouze v obecné rovině) proto nemůže obstát.

13. Ohledně námitky o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 č.j. 7 Azs 179/2017-54 týkající se téhož žalobce: *„Pokud pak stěžovatel brojil proti posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ze strany správních orgánů a městského soudu, konstatuje zdejší soud, že při posuzování tohoto zásahu je nutné vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahující se k článku 8 Úmluvy a ochraně lidských práv a základních svobod, která ukládá zohlednit zejména rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, imigrační historii cizince, povahu a závažnost porušení povinností daného státu. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43 atp.).*

Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány a následně i městský soud postupovaly v souladu s označenou judikaturou. Stěžovatelem uváděné skutečnosti nemohou převážit nad tak dlouhodobým a opakovaným porušováním pravidel pobytového režimu, kterého se stěžovatel

dopouštěl na území České republiky (což ostatně ani nezpochybňuje). Veřejný zájem na vyhoštění cizince proto oprávněně převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. V podrobnostech odkazuje zdejší soud na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a městského soudu, která se tímto podrobně zabývaly, a dodává následující. Pokud stěžovatel konkrétně poukazoval na nemožnost vyhoštění z důvodu vytvořených rodinných a soukromých vazeb, konstatuje zdejší soud, že sám stěžovatel ve správním řízení (do protokolu ze dne 15. 7. 2015) mj. uvedl, že je svobodný, bezdětný, v České republice nemá žádné příbuzné. Jeho celá rodina žije v Íránu; stěžovatel má v této zemi též byt. Rodina mu finančně pomáhá. Na území ČR nežije s občanem EU ve společné domácnosti a ani se o takového občana nemusí starat. Dále uvedl, že z území České republiky nemůže vycestovat pouze z toho důvodu, že nemá cestovní doklad; pokud by ho měl, území České republiky by opustil.“

14. Shora citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně použitelné i v posuzované věci. Žalobce dlouhodobě a opakovaně porušoval pravidla pobytového režimu na území České republiky, což ani sám nezpochybňoval. Žalobce je svobodný a bezdětný, na území České republiky dle svého vyjádření nemá žádný vztah, jeho rodina žije v Íránu, finančně mu pomáhá. Pokud by měl cestovní doklad, území České republiky by opustil. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud uzavřel, že v případě žalobce nebyl dán nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a tudíž ani nedošlo k porušení čl. 10 Listiny základních práv a svobod ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány v dostatečné míře posuzovaly vztah mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu jeho soukromého života, a proto nedošlo ani k žalobcem namítanému porušení principu přiměřenosti.
15. Pokud pak jde o námitku, že žalobce v brzké době dovrší 60 let věku, Městský soud v Praze tento věk rozhodně nepovažuje za tak vysoký, že by nebylo možné realizovat žalobcovo správní vyhoštění; rovněž ani zdaleka nejde o natolik pokročilý věk, jenž by žalobci znemožňoval začlenění v zemi původu. Co se týče žalobní námitky, že žalobce se necítí zdravý, není schopen se o sebe sám postarat ani zajistit si základní obživu, soud podotýká, že sám žalobce při svém výslechu před správním orgánem prvního stupně dne 23. 6. 2017 uvedl, že je zdravý, žádné léky pravidelně neužívá, žádného lékaře nenavštěvuje. Jestliže ani sám žalobce v průběhu správního řízení neprokázal opačnou skutečnost, žalovaný nepochybil, jestliže se blíže žalobcovým zdravotním stavem nezabýval. Žalobce ostatně ani v průběhu řízení před soudem neprokázal svůj tvrzený nepříznivý zdravotní stav. Soud uzavírá, že žalobce je schopen zajistit si základní obživu, není to však pro něj nezbytné, jelikož jeho rodina ho z Íránu (jak sám žalobce připustil) finančně podporuje). Ani tyto žalobní námitky tak nejsou důvodné.
16. Co se týče žalobcem obecně namítané a blíže nespecifikované důvodné obavy o vlastní bezpečí v zemi původu a námitky o dlouhodobě nepříznivé ekonomické situaci v zemi původu, tyto námitky soud považuje za účelové, neboť žalobce sám při svém výslechu před správním orgánem prvního stupně dne 23. 6. 2017 uvedl, že ve vycestování mu brání jen to, že nemá cestovní pas, jinak nic. Sám žalobce pak uvedl, že pokud bude mít doklad, určitě vycestuje z České republiky do Íránu. Kdyby žalobce měl obavy o své bezpečí v zemi původu, jistě by je při svém výslechu zmínil. Soud k obecné námitce žalobce podotýká, že správní orgán prvního stupně i Ministerstvo vnitra se při vydání závazného stanoviska v dostatečném rozsahu zabývaly situací v Íránu a správně uzavřely, že žalobci v zemi původu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ani tato námitka tak není důvodná.

17. Městský soud v Praze uzavřel, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav věci, a tudíž nedošlo k porušení § 3 správního řádu ani jiných základních zásad činnosti správních orgánů.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. prosince 2018

JUDr. Marcela Rousková

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: N.